

BEROEPS- BELANGEN

UITSPRAAK VAN DEN RAAD VAN BEROEP

Inzake een klacht wegens oncollegiale handeling.

De RAAD van BEROEP van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde,

gezien den brief van 2 November 1934 van X, tandarts te A, waarin hij binnen den gestelden termijn in beroep komt van een uitspraak van 22 October 1934 van den Afdeeliningsraad van de Afdeeling C, gedaan na onderzoek van een op 19 Juni 1934 bij dien Raad ingekomen klacht van IJ., tandarts te B., behelzende dat zijn eer en goede naam in sterke mate zouden zijn aangetast door het optreden van X., zoomede den eisch tot algeheele genoegdoening;

kennis genomen hebbend van den inhoud van bedoelde uitspraak en van de door X. in zijn beroepsschrift en in zijn op 18 Januari 1935 ingezonden memorie gegeven nadere toelichting op zijn beroep;

gehoord, na oproeping, in zijn zitting van 20 Januari 1935 te Amsterdam: appellant, ten deze bijgestaan door Z., tandarts te A., eveneens lid van de Maatschappij, en IJ.;

gelet op de klacht van IJ. bij voornoemden Afdeeliningsraad ingediend, er op neer komende:

dat een patiënte van hem, een 20-jarige studente te A., vanaf haar 4e jaar geregeld onder zijn contrôle en behandeling, het laatst in Januari 1934, op welk tijdstip hij haar gebit (waarin alleen 4 à 5 kleine centrale goudinlays) „in uitstekende conditie” bevond, tijdens haar verblijf te A. op 1 Februari d.a.v. een dier vullingen losbeet en zich voor herstel wendde tot X.;

dat naar zijn, IJ.'s oordeel, X. deze gelegenheid zou hebben gebruikt om patiënte „wijs te maken”, dat haar gebit een uitgebreide behandeling behoefde, met het gevolg, dat tot einde Maart 20 vullingen zijn gelegd, waarvoor X. op 1 April een (eerste) declaratie indiende;

dat IJ. op zijn schriftelijke vraag aan X. naar de oorzaak van dezen plotslelingen achteruitgang van patiënte's gebit, na herhaald schriftelijk verzoek om antwoord alleen een telefonisch onderhoud had met X.'s associé Z., dat onaangenaam verliep;

gezien de beslissing van 22 October 1934 van den Afdeeliningsraad voornoemd, met betrekking tot de punten, waartegen X. in beroep is gekomen, luidende:

1. ad 3°: „dat het gebruik van de uitdrukking „wijs maken” in de schriftelijke klacht van IJ. ten sterkste moet „worden afgekeurd”.

2. ad 5°: „dat het verder behandelen van patiënte (een „behandeling, die zeer langdurig en uitgebreid was) na „het verleenen van hulp, voor datgene, waarvoor patiënte „te bij X. kwam (herstellen van de tand, waar de inlay „was uitgevallen) zonder hieromtrent met IJ. overleg te „plegen of hem hiermede zelfs in kennis te stellen, als „zeer oncollegiaal moet worden aangemerkt, waarbij zijn uitlatingen tegenover patiënte en de houding van patiënte eenigszins als verzachtende omstandigheden kunnen worden aangenomen”.

3. ad 6°: „dat op tandarts X. te A. wordt toegepast het „tuchtmiddel „waarschuwing” gepaard met het opleggen „van de verplichting tot herstel van gedaan onrecht, i.c. „het bij aangeteekend schrijven aanbieden aan IJ. van „verontschuldigingen voor de wijze waarop hij tegenover „IJ. is te kort geschoten, binnen 14 dagen na dagteekening „ning dezes”;

gelet op de bezwaren van X. bij den Raad van Beroep schriftelijk daartegen ingebracht, behelzende:

ad 1: dat voor het gebruik van de door den Afdeeliningsraad afgekeurde uitdrukking „wijs maken” op klager geen disciplinaire straf is toegepast of minstens het aanbieden van excuses is opgelegd;

ad. 2: dat appellant patiënte er herhaaldelijk op gewezen had, dat het gewoonte was bij den eersten tandarts terug te keeren en zij appelland daarop zou hebben geantwoord,

dat hij de behandeling maar moest doen als hij die noodzakelijk achtte en dat hij vanaf dat tijdstip patiënte als zijn vaste patiënte beschouwde en het onnoodig vond om daarover met klager te correspondeeren ;

ad 3 : dat appellant er van overtuigd is, klager geen onrecht te hebben aangedaan.

Overwegende, dat de grieven van klager tegen de handelwijze van appellant samengevat er op neer komen, dat

- a. appellant bij het bezoek van patiënte ten zijnent, ten onrechte haar gebit een uitgebreide behandeling heeft doen ondergaan ;
- b. gesteld de noodzakelijkheid van eenigerlei voorziening, anders dan die waarvoor patiënte zich bij appellant vervoegde (i.c. het uitgevallen zijn van een goudvulling), het op zijn weg had gelegen patiënte niet zelf daarvoor in behandeling te nemen, doch haar naar klager te verwijzen ;

Overwegende voorts,

- c. dat appellant de — zij het ook sterke — afkeuring zonder meer door den Afdeulingsraad van klager's uitspraak omtrent de noodzakelijkheid der geïncrimineerde behandeling, niet in verhouding vindt tot den ernst der daarin opgesloten beschuldiging ;

Overwegende ten aanzien van de grieven van klager,

- ad a : dat appellant ter verklaring van de vernieuwing der door klager gelegde vullingen en van de aanwezigheid van talrijke, naar zijn oordeel voor behandeling in aanmerking komende defecten, de praktijk der conserveerende behandeling heeft verdeeld in twee systemen, t.w. vulling van caviteiten in een zoo vroeg mogelijk stadium en daarnaast de opvatting om pas later, als ook voor den patiënt het bederf merkbaar is geworden, tot behandeling over te gaan ;

dat appellant en zijn gemachtigde Z, naar zij verklaarden, gewoon zijn beginnende caries onder alle omstandigheden te behandelen, om tegenover hun patiënten verantwoord te zijn ;

Overwegende, dat de Raad van Beroep de voorstelling, alsof bij een behoorlijke uitoefening in de conserveerende tandheelkunde inderdaad tweeërlei systeem, als hier geschetst, bestaan zou, niet als juist kan erkennen, omdat

caries, door den tandarts ontdekt, altijd voor stuiting in aanmerking komt, ten einde uitbreiding te voorkomen ;

dat het criterium : caries of nog geen caries, moeilijk is te bepalen en er voor het stadium waarin behandeling reeds geïndiceerd is, wetenschappelijk nog geen algemeen erkende normen zijn gesteld ;

dat de indicatie van persoonlijk inzicht afhankelijk is en in het onderhavige geval geen bewijsstukken als door den Afdeulingsraad genoemd (X-foto's) bestaan, waaruit de aanwezigheid van caries op het tijdstip van behandeling door appellant in aard en omvang als gesteld, nog zou zijn na te gaan ;

dat uit dien hoofde in het onderhavige geval een oordeel over de noodzakelijkheid der behandeling niet gevormd kan worden en deze ook daarom buiten beschouwing moet blijven ;

dat de Raad van Beroep aan de goede trouw van appellant niet wil twijfelen ;

ad b : Overwegende, dat volgens appellant's verklaring, hij patiënte meermalen zou hebben gewezen op de gewoonte om voor een behandeling als de onderhavige terug te keeren tot haar eigen tandarts ;

dat deze voorstelling, volgens welke patiënte uit vrije beslissing hem heeft verzocht ook voor de verdere behandeling dan die van de uitgevallen vulling te willen zorgen, wordt weersproken door klager, volgens wien patiënte beweert geen speciale opdracht daartoe te hebben gegeven ;

dat uit de tegenstrijdige verklaringen de juiste toedracht achterna niet is af te leiden, terwijl het in dergelijke gevallen op den vorm der gevoerde besprekingen tusschen patiënt en tandarts voor een richtige beoordeeling juist aan komt ;

dat uit het feit der uitgebreide behandeling in ieder geval mag worden afgeleid, dat deze met patiënte's toestemming is geschied ;

Overwegende echter, dat er voor patiënte, die elke week in de woonplaats harer ouders pleegt te komen, geen reden was om zich in de stad, waar zij studeert, van een tandarts te voorzien en uit haar bezoek in Januari bij klager valt af te leiden, dat haar studie elders geen

beletsel was om haar tandarts te B. voor inspectie en zoo noodig behandeling te blijven opzoeken;

Overwegende, dat er voor appelland geen speciale reden was om zich met de zorg voor patiënte's gebit te belasten anders dan waarvoor zij zijn hulp inriep;

dat appelland aan zijn plicht als tandarts tegenover patiënte zou hebben voldaan, wanneer hij haar met een voorloopige vulling naar haar tandarts te B. had verwezen voor definitieve voorziening, indien naar zijn oordeel met een opnieuw inzetten van de uitgevallen vulling niet kon worden volstaan;

dat hierin geen verandering gebracht wordt door het feit, dat patiënte's verloofde geregeld onder behandeling was van appelland, door wiens toedoen zij zich tot hem wendde;

Overwegende, dat — hoezeer de Raad van Beroep appelland's opvattingen over het belang eener vroegtijdige caries-behandeling en een zoo zorgvuldig mogelijke uitoefening der tandheelkunde deelt — men zich bij die nauwgezette werkzaamheid niet uitsluitend mag laten leiden door de zorg voor het gebit, maar dat de tandarts als lid van de gemeenschap ook rekening heeft te houden met den indruk dien zijn optreden maakt op de personen, wien dit betreft, i.c. op den patiënt en den behandelenden collega;

dat uit de reactie van patiënte's ouders op appelland's optreden duidelijk blijkt, dat dit optreden bij hen geen waardeering heeft gevonden;

dat het voorts niet aangaat om bij een behandeling als de onderhavige de belangen van den betrokken collega te ignoreeren, doch dat een juiste onderlinge verhouding tusschen vakgenooten het inacht nemen dier belangen gebiedt;

dat er tusschen appelland en patiënte door de reden van haar komst geen relatie was ontstaan, welke hem het recht gaf haar als zijn „vaste” patiënte te beschouwen en op dien grond haar naar zijn vakkundig beste weten een uitgebreide behandeling te doen ondergaan, zonder daarbij rekening te houden met de relatie van patiënte tot klager, weke hem bekend was;

dat appelland's gedraging mitsdien terecht door den Afdeelinraad als zeer oncollegiaal is aangemerkt;

Overwegende, dat appellant door niet alleen de uitgevallen vulling geheel te vernieuwen, doch ook de overige goudvullingen op grond van waargenomen secundaire caries, zoomede door het noodzakelijk achten van een belangrijk aantal andere vullingen binnen vier weken na klager's inspectie van patiënte's gebit, bij patiënte en haar familie noodzakelijk den aanvankelijken indruk moest vestigen, dat klager's wijze van inspectie en behandeling geen vertrouwen verdiende;

dat de omstandigheden appellant niet verplichtten om in het belang van patiënte aldus te werk te gaan, daar zij zich niet om raad tot hem heeft gewend, doch uitsluitend wegens een plotseling ontstaan ongemak;

dat klager's eer en goede naam hierdoor ernstig in gevaar kwamen;

Overwegende, dat appellant's gemachtigde Z. diens opvattingen en optreden niet slechts deelt en goedkeurt, maar naar zijn mededeeling appellant steeds heeft aangeraden aldus te handelen;

dat de praktijksgemeenschap van appellant met dezen ouderen collega derhalve niet zal hebben nagelaten appellant's gedrag te beïnvloeden;

dat de Raad hierin kan zien een verzachtende omstandigheid;

Overwegende, dat de Raad van Beroep in de door den Afdeeliingsraad aan appellant opgelegde verplichting om bij aangeteekend schrijven aan klager verontschuldiginggen aan te bieden, geen herstel van gedaan onrecht kan zien;

dat immers het aanbieden van verontschuldiginggen slechts zin kan hebben, wanneer dit gemeend is en niet is een louter formeele handeling;

dat de Raad van Beroep het weliswaar als een verblijvend gevolg van de werkzaamheid ten deze der rechtscolleges van de Maatschappij in lagere en hoogere instantie zou beschouwen, wanneer appellant's inzicht in de kwestie daardoor dermate zou zijn beïnvloed, dat hij uit eigen beweging zich alsnog tot het aanbieden van verontschuldiging genoopt zou voelen;

dat echter bij de behandeling voor den Raad van een dusdanige wijziging in appellant's inzicht niet is gebleken;

Overwegende, dat onder dergelijke omstandigheden de verplichting tot het aanbieden van verontschuldigen den Raad voorkomt niet aan het doel te beantwoorden en derhalve door rechtscolleges niet behoort te worden opgelegd;

Overwegende, dat uit dien hoofde de uitspraak van den Afdeelingsraad voor zoover dat punt betreft, behoort te worden vernietigd;

ad c:

Overwegende, dat de geïncrimineerde bewering van klager, nl. dat appellant patiënte zou hebben „wijs gemaakt”, dat een uitgebreide behandeling noodig was, hoewel grievend voor appellant, niet is gebruikt tegenover patiënte of buitenstaanders, doch tegenover het be-rechtend college, den Afdeelingsraad, waardoor de goede naam van appellant niet is geschaad;

dat het feit der uitgebreide behandeling van appellant zoo kort nadat klager het gebit van patiënte in goeden staat had geacht, het verklaarbaar maakt, dat klager bij het formuleeren van zijn klacht niet die objectiviteit en voorzichtigheid heeft betracht als ook in uitlatingen jegens den Afdeelingsraad ware vereischt;

dat niettemin, conform het oordeel van den Afdeelingsraad, de gewraakte uitdrukking moet worden afgekeurd;

Overwegende, dat appellant voor den Afdeelingsraad heeft verklaard niet de exceptie te willen opwerpen, dat het ten laste gelegde is geschied vóórdat de nieuwe statuten rechtskracht hadden verkregen door het afkomen der koninklijke goedkeuring en dat derhalve de berechting volgens de oude statuten zou hebben moeten geschieden;

Gelet op de artikelen 61, 62, 51, 52 en 55 van het huishoudelijk reglement;

Recht doende:

Verklaart appellant X. ontvankelijk in het door hem ingestelde beroep; handhaaft de beslissing van den Afdeelingsraad van de Afdeeling C. van 22 October 1934 sub 3, 5 en 6 waartegen beroep, in dier voege,

dat het gebruiken van de uitdrukking „wijs maken” in de schriftelijke klacht wordt afgekeurd;

dat de behandeling van patiënte, verder gaande dan voorloopige afsluiting van het door het uitvallen van de vulling ontstane defect, wordt aangemerkt als zeer oncollegiaal en strijdig met de waardigheid van het beroep;

dat op tandarts X. te A. blijft toegepast het tuchtmiddel „waarschuwing”;

dat de door den Afdeeliningsraad aan appellant opgelegde verplichting tot het bij aangetekend schrijven aan klager aanbieden van verontschuldigen voor de wijze, waarop hij tegenover laatstgenoemde is tekort geschoten, niet wordt gehandhaafd;

dat appellant wordt opgelegd een betaling ten bedrage van vijftien gulden, te voldoen binnen 14 dagen na dagteekening dezes aan den penningmeester van de Maatschappij, als gedeeltelijke vergoeding van de onkosten terzake gemaakt;

bepaalt, dat afschrift van deze uitspraak zal worden gezonden aan appellant, het hoofdbestuur van de Maatschappij, klager en den Afdeeliningsraad van de afdeling C.

Aldus gewezen den 7en Juni 1935 door den Raad van Beroep, samengesteld uit de leden J. Sanders Ezn. te Amsterdam, voorzitter, I. A. Holthaus te Zwolle en P. H. Buisman te Tiel.
